

Iz zapisnika angeljčka varuha.

Mladi čitatelj! morebiti si se že ustrašil takega naslova, češ, kaj pa, ko bi se zvedelo, kaj moj angeljček zapisuje o meni? Angeljček šteje vse moje stopinje, slišal je vse moje besede, videl moje misli in želje in dela — kaj, ko bi to angeljevo popisovanje prišlo še v tuje roke in bi zdaj še drugi brali? — Nič naj te to ne skrbi. Res je, da bi te ne znal nihče tako zatožiti, kakor tvoj angelj varuh; a tudi pohvaliti bi te ne znal nihče tako lepo, kakor on. Vendar o tvojem življenju, ki ga zvesto zapisuje tvoj angeljček, tukaj ni govorenja; marveč bral boš o nekem drugem, ki je že zdaj v nebesih, kateri pa je bil veliko pridniši, kakor si ti. A tudi o tem ti ne morem sporočiti vsega, kar je njegov angelj zapisal, kajti prvič bilo bi predolgo, ker angelj vse natanko zapisuje, drugič bi pa bilo tudi nemogoče, ker nikomur na tem svetu ni dano pogledati v knjigo življenja, katero spisuje slehrnemu angeljček varuh. Vendar kolikor poznamo angelje iz svetega pisma in iz naukov svete cerkve, si lahko primeroma mislimo, kaj o vsakem človeku vsak dan po vrsti zapisuje njegov angelj. In tako mi je bilo mogoče sestaviti te le vrstice iz angeljskega zapisnika o nekem jako ljubeznivem dečku. Izvolil sem si pa le nekatere važniše dneve iz tega dragocenega življenja. Tudi ti, dragi čitatelj, se za-verovaj in zamisli, kakor da ti angelj nebeški sam to pripo-veduje, kar tukaj pišem o njegovem izvoljenem varovancu.

I.

Srčno sem želel in prosil nebeškega Očeta, naj bi me že skoro poslal na zemljo, da bi bil zanesljiv varuh, mil tolažnik in postrežljiv voditelj kakemu človeku, onemu bitju, ki ga Bog tako zelo ljubi, da bi osrečil njegovo dušo in s tem pomnožil slavo božjo. Nebeški Oče usliši mojo prošnjo in željno sem čakal onega dné, ko bom nastopil svojo službo. Slednjič pridem na vrsto. V neki hribovski vasi v priprosti hišici pod slamnato streho se rodi dete, kateremu me je ljubezen božja v varstvo izročila. Z veseljem zapustim nebeški raj in se bližam zemeljski puščavi. Radost me navdaja tem večja, ker mi je bilo znano, da v tem kraju živijo v obče dobri ljudje, in da osobito oče in mati novorojenca sta bogoljubna kristijana, katera mora vsakdo čislati, kdor ju pozna. — Toda oh! ne upam si, svojemu varovančku bližati se. Gnjusoba izvirnega greha pokriva še njegovo dušico. Komaj je poznati na njej podoba božja. Satan, moj nasprotnik, stoji oblastno poleg njega, najraje bi videl, da bi otročiček umrl, ker mu ne privošči svetega krsta, meni pa ne tiste rajske radosti, ki nas angelje navdaja pogled nedolžne duše, katera je olepšana s posvečujočo milostjo božjo. Zato pa hitim prigovarjati, zlasti bogoljubni materi, naj ga prej ko prej poresó k sv. krstu. Moje prigovarjanje, ki ga je krepko podpiral moj nebeški bratec, materin angelj varuh, ni bilo zastoj. Še tisti dan pokličejo blagega soseda in dobro sosedo: botra in botro, ki gresta z varovancem mojim proti cerkvi. Jaz seveda tudi za njim in to je bila prva pot v njegovem spremljevanju, — a ne še vesela pot. Moral sem zaostajati; satan, moj nasprotnik mu je smel blizu biti. Pridemo do svetišča božjega. Mašnik, častitljiv mož v cerkveni obleki, se približa otroku. Neizrečeno se ga razveselim, kajti mi angelji nismo nikogar tako veseli, kakor mašnikov, ker so na zemlji služabniki našega nebeškega Kralja.

Mašnik začnó moliti ter zarotijo hudobnega duha, naj zapusti mojega varovančka. Oblastne besede cerkvene molitve premagajo satana; z grozovito jezo se umakne in beži. Zdaj že smem bliže stopiti. Ko pa mašnik ulijejo

krstne vode na glavo v imenu presvete Trojice, tedaj se vzradujem in z menoj nebeški tovariši v tisti radosti, katere smo le nebeški duhovi zmožni. Oj, kako smo se vsi veselili, ko smo videli, kako se je Bog sam ljubeznivo ozrl nanj iz nebeškega veličastva in ga veselo sprejel med svoje otroke. Z nami so se veselili nebeščani, zlasti se je radostno priklonil tam blizo trona božjega Jagnjeta sveti evangelist Janez, čigar ime je moj varovanček dobil pri svetem krstu ter ga prijazno sprejel v svoje posebno okrilje. Zares srečen, za me nepozabljiv dan.

Dobri mašnik po svetem opravilu še pokleknejo pred velikim altarjem in krščenca prisrčno priporočajo Jezusovemu premilemu Srcu; boter in botra tudi ne gresta takoj iz cerkve, marveč še goreče molita za blagor mojega varovanca, katerega sta pri krstu držala, in še posebej ga priporočata Mariji in sv. Jožefu, naj bi mu sprosila preveliko milost, da bi nikdar ne zapravil ali omadeževal bele obleke krstne nedolžnosti. Kako so me ganile te goreče molitve, s katerimi sem tudi jaz družil svoje priprošnje!

II.

Ko pridemo od sv. krsta domov, se prisrčno razveseli pobožna mati mojega varovančka; s svetim veseljem ga objame in hvali Boga, ker zdaj ni le njen otrok, marveč tudi otrok Božji, bratec Jezusov, sinek najboljše matere — svete katoliške cerkve, po svoji dušni lepoti meni podoben. Svitle solze zaigrajo v materinem očesu, in moj nebeški bratec, materin angelj varuh, jih rahlo obriše in se jih nedopovedljivo veseli, ker so mu znamenje plemenitega srca materinega.

Materin angelj in jaz sva zdaj skupno skrbela za ljubo dete, priporočala sva ga tudi angeljem vse družine. V prvih letih se ni primerilo nič posebnega, dan je bil podoben dnevu. Lepo je rasel v svoji detinski nedolžnosti, — miren, krotak, prikupljiv bil je veselje vsem domačim. Marsikdo mu je rekel, da je tak, kakor angeljček, kar je bilo meni še posebno všeč.

Vendar tudi na jasnem nebu tega milega spomladanskega življenja ni bilo vedno brez temnih oblakov.

Duša je sicer še vedno ostala v svoji prvotni lepoti; a telesno življenje je bilo večkrat v nevarnosti.

Ravno zato, ker je bilo dete tako dobro, krotko in mirno, mu je mati preveč zaupala ter šla po svojih opravilih v kuhinjo, na vrt, v zelnik itd., mojega Ivančka pa samega pustila v zibelki, ali pa ga izročila njegovi mali še neskušeni sestrici. Kako sem Boga hvalil posebno ob takih dneh, da me je poslal za varuha v to dobro hišo, da sem nevidoma čul poleg zapuščene zibelke ter varoval dragoceno življenje detečje tudi takrat, ko ga ljudje niso mogli varovati. — Nekega dne je dobra mati zopet Ivančka popustila samega v zibelki, ker je

bila silno obložena z opravili.

Dete se prebudi in ko se čuti tako osamelost, postane nemirno, tako, da se zibelka prevrne in na otroka povezne; ko bi ne bil urno jaz

meni, da je nje ljubljeno dete ostalo še živo in zdravo.

Ob drugi priliki je bil Ivanček izročen v varstvo svoji sestrici. Sestrica je bila sicer dobra in poslušna deklica: a ta pot je bila otroku slaba varuhinja. Nekaj časa se skupno igrata; na to pa sestra zadremlje in zaspi, Ivanček pa dalje igra in igraje se priplazi do globoke jame ter zgubi ravnotežje in pade vanjo. Prav so govorili potlej, ko so slabo in zaspano varuhinjo karali, meni pa se zahvaljevali rekoč: »Sam angeljček varuh ga je rešil; sicer bi že zdaj-le imeli mrlička.«

A še hujše je prišlo. Nekega dne sva se oba s smrtjo borila, jaz in Ivanček. V začetku je bilo le kaj

peomagal, bi se bil sirotek zadušil. Silno se mati prestraši, ko pridši v izbo zagleda zibelko prevrneno, in s solznimi očmi se zdaj zahvajuje iz dna srca Bogu in pa

neznatnega: kašelj in glavobol; toda bolezen je postala v kratkem času jako nevarna, mrzlica čedalje silnejša, žilica utriplje čudovito urno; na čelo sede tisti mrzli pot, ki ga ljudje strahoma imenujejo »mrtvaški pot«, doslej žarno lice obledi, glas in sapa zastane, mili jok se oglasi poleg njegove posteljice, češ: je že mrtev! — Kaj mi je storiti? Privoščil bi bil svojemu ljubljencu, naj se preseli iz zemeljske puščave v naše rajske višave uživat radosti nebeške; a vedel sem pa tudi, da otrok bode v taki hiši dobro zavarovan in bode na zemlji še mnogo koristil, sebi pa nabral obilnih zaslug in si povekšal nebeško plačilo. Začnem se tudi jaz smrti ustavljati — zlasti, ker so me domači tako lepo prosili in na pomoč klicali — hitro zakličem nebeškega zdravnika Rafaela, ki takoj prihiti in se dotakne Ivančkovega čela. Speči Ivanček se vzbudi, radostno pogleda okrog sebe in vsklikne: »Mama, kaj še nisem umrl? Oh, kako je bilo lepo!« — Ko Ivanček do dobrega okreva, gremo vsi skupaj v cerkev Boga zahvalit, da se mu je zdravje povrnilo; dobra mati je naprosila sv. mašo v zahvalo.

III.

Seveda še vse bolj kakor za telesno zdravje sem bil skrben za njegovo dušno življenje. Kako nepopisljivo sem se z njegovo materjo razveselil, ko sva prvokrat zaslišala iz njegovih nežnih ustic najsvetejše ime: Jezus in kmali potlej presladko ime: Marija! Preblaga mati ga je pridno učila kratkih molitvic, katere je Ivanček rad ponavljal z detinsko pobožnostjo. Gostokrat mu je tudi govorila o ljubem Bogu in raznih božjih rečeh, kolikor je bilo nežnemu otroku možno dopovedati. O, s kolikim veseljem sem jaz ta nauk nevidno podpiral in utrjeval! Z neko sveto radovednostjo je moj ljubeznivi varovanček učečo mater vpraševal, kakšen je dobri Bogek, kako je tam gori nad zvezdami — v nebesih. Prav posebno rad bi bil pa vedel, kakšen sem jaz — njegov angelček, ker o meni in o angeljih sploh mu je mnogokrat pripovedovala z gorečo besedo njegova blaga mati. Kako rad bi se bil pokazal dobremu otroku, pa ni bila to božja volja. Vendar nekoliko sem mogel z božjim

dovoljenjem ustreči njegovi detinsko-mili radovednosti. V svoji pravi nebeški lepoti se mu seveda nisem mogel prikazati, ker nobeno zemeljsko oko ne more prenesti nebeške bliščobe.

Nekega dné Ivanček sladko zaspi na rahlem mahu pod lipo na vrtu in v sanjah se mu prikažem v bliščeči podobi lepega mladenička s kodrastimi rumenimi lasmi, ki jih je opletal krasen cvetlični venec, v modri obleki z zlatim prepasom in belimi perutmi . . . »Še meni perutke, še meni!« zakliče speče dete in koprneč steguje ročice proti meni. I, saj res menda mojemu ljubemu nedolžnemu varovančku ni manjkalo družega kot peruti, pa bi bil angeljček!? Dal sem mu jih v sanjah. Oj, kolika radost! lažje kakor ptiček se vzdigne kvišku in leti . . . »Glejte me!« vsklikne, povsod grem lahko za svojim spremljevalcem: za njim se popnem nad oblake; zibljem se v solnčnih žarkih; zvezde gledam pod svojimi nogami . . . Angeljčki me pozdravljajo; svetniki Božji mi gredó naproti; otroci se mi smehljajo; Marija mi je roko podala; Jezus me blagoslovi, oh, oh!« . . .

Kar se prebudi otrok; milo zaplaka, ko vidi, da so bile le sladke sanje. Bodi potolažen na zemljo prikleneni angeljček: Ako vedno čist ostaneš, bodeš nekega dné zopet prejel perutnice; te tvoje lepe sanje se bodo uresničile!

Tako sem njegove misli skušal povzdigovati k nebeškim željam. Osobito pa sem netil v njegovem nedolžnem srcu detinsko ljubezen do nebeške Matere Marije. K sreči mi je bilo to sladko delo zelo olajšano. Pobožni Slovenci imajo namreč sploh veliko zaupanje in ljubezen do Marije, in zlasti v Ivančkovi družini so jo močno častili; vsak dan so pobožno molili sv. rožni venec, gostokrat so popevali lavretanske litanije in skoro brez števila pesem so znali v slavo Marijino. Tako je bila ljubezen do Marije pri mojem Ivančku, skoro bi rekel, prirojena. Meni ni bilo treba družega, kakor da sem nevidoma prilival tej krasni cvetki, katero je pobožna mati zasadila v detinsko srce. In da bi se Marijina ljubezen tem žarniše vnela v njegovem detinskem srcu, sprosil sem mu v nebesih to-le nenavadno milost: Mati božja se mu neko noč v nebeški svitlobi prikaže

z Jezuškom v rokah, ki se ljubeznivo ozira proti njemu. Ivanček hitro skoči iz postelje, poklekne na tla in skleneni ročici povzdiguje proti nebeški Kraljici; sicer nobene besede ne more spregovoriti, a tem bolj govori njegovo detinsko presrečno srce! — Te izredne sreče, katere so le malokdaj najboljši Marijini otroci deležni, ni mogel nikdar več pozabiti. Marija mu je bila odsihdob najslajša misel vse življenja. O Mariji je najrajše slišal

govoriti; o Mariji je tudi sam najrajše govoril in pozneje pisal; Marijine podobice je prav posebno čislal in pred Marijinim altarjem je najraje klečal in molil. Posebno se je Mariji posvetil ob tisti priliki, ko je šla njegova dobra mati z njim na božjo pot, da bi v Marijinem svetišču spolnila obljubo, katero je bila zanj storila v hudi nevarnosti in da bi ga posebej Mariji priporočila in izročila za vse dni njegovega življenja.

IV.

Že navadni ljudje radi detinska leta primerjajo mesecu majniku; s tem večjo pravico se smejo mladostna leta zvestih Marijinih otrok imenovati krasen majnik, ko jim sije na jasnem nebu milo solnce spomladne sreče, ko pihljajo rahle sapice vonjavo neokuženih svetih misli in čutil, ko se jim jamejo tako lepo razcvitati prekrasne cvetke mladostnih čednosti. — Tako je bilo pri mojem varovancu.

Približal pa se je te lepe mladostne dôbe najlepši dan — presrečni dan prvega svetega obhajila. Gospod katehet so odbrali precejšnje število otrok, kateri so se z mojim Ivanom pripravljali za prvo sv. obhajilo. Angelji smo jih veselo spremljali k poduku. Meni so še posebno vsi drugi čestitali, da imam srečo tako ljubeznivega dečka prvokrat spremljati k mizi Gospodovi; kajti vsi angeljski varuhi niso mogli biti tako veseli, kakor jaz — Prišel pa je pripravljanja začnji dan. Otroci so opravili sv. spoved. Vsi njihovi angelji so veseli, le eden se milo joka; njegov varovanec je tudi pri tej spovedi zamolčal smrtni greh in s takim strašnim grehom obtežen hoče jutri z drugimi vred pristopiti k mizi Gospodovi. Kaj nam je storiti, da se zabrani ta grozovita nesreča? Jaz urno napravim načrt rešitve. Gospod katehet so otroke opominjali, naj molijo drug za drugega, posebno pa naj vsi prav goreče molijo za onega, kateri bi še ne bil prav pripravljen, da bi med njimi nobeden po nevrednem ne prejel sv. obhajila. Ta prisrčni opomin preblagega gospoda porabim in nujno prigovarjam dobremu Ivanu, naj goreče moli za svojega nesrečnega tovariša, saj molitev iz tako dobrega srca ne more biti neuslišana. In glej, posreči se; oni otrok se skesa svoje peklenške zlobnosti, zjutraj na vse zgodaj hiti v cerkev, še enkrat poklekne k prestolu milosti božje in se spove, — zdaj pa prav odkritosrčno in skesano s trdnim sklepom po svetem obhajilu prav lepo živetí. Oj, hvala trojedinemu Bogu, zdaj smo vsi veseli; vsi srečni spremljamo družbico mladih jagnjet k nebeškemu Pastirju, da jih prvokrat nasiti s svojim lastnim mesom in z lastno svojo krvjo. Veličasten je bil

ta prizor. Nekaj enacega se je vršilo, kakor takrat cvetno nedeljo, ko je Jezus slovesno jahal v Jeruzalem, ko so mu šle množice iz mesta naproti, druge pa so ga spremljale navdušeno ga proslavljaje: tako smo tudi tukaj otroški angelji varuhi spremljali svoje srečne varovance, ter Jezusu naproti šli, druge množice angeljev pa so njega spremljale iz nebeškega Sijona, in potlej smo vsi skupno častili Jezusa pa blagrovali otročiče, ki so prvi-krat imeli to čast in srečo, kakoršne celó angelji ne moremo deležni biti, ker sveto obhajilo je le za katoliške kristijane na zemlji, ne pa za nas. O srečni ljudje, srečni otroci, nad vse srečen pa moj Ivanek! Kako lepo se mi je zadržal: njegove misli in želje so bile le pri Jezusu; na ves svet je pozabil v teh svetih trenutkih. Kakor svitel biser se je prikazala na njegovem deviškem licu solzna jagodica — prelepa priča njegove srčne pobožnosti in ljubezni do Jezusa. Oj, srečen pa sem bil tudi jaz ta dan!

V.

Kmali po prvem svetem obhajilu nastane za dobre otroke, za vestne stariše, vzgojitelje in nas angeljske čuvaje pretehtno vprašanje: kateri stan naj si izberó, da bi se lažje zveličali, da bi mogli srečni biti za čas in večnost? Da, najimenitniše vprašanje je to; kajti pravi stan si odbrati in potlej tega stanu dolžnosti zvesto spolnovati v slavo božjo — to se pravi svojo nalogo na zemlji prav zvršiti. Ta naloga je silno težka; a ljubi Bog človeku mnogovrstno pomaga, jo junaško dovršiti. V svoji neskončni dobrotljivosti je tako vravnal, da ima otrok že prav zgodaj nenavadno veselje za take reči, katerih bode v poznejših letih potreboval v tistem stanu, za kateri ga je odločila božja previdnost. Ljubezniva previdnost božja pa tudi mlademu človeku čudovito olajšuje pota do onega stanu in odstranjuje nasprotja in zavire, tako da otrok, kateri se voljno prepusti božjemu vodstvu in zvesto spolnjuje božjo sveto voljo, pač ne more lahko zgrešiti svojega poklica.

Moj Ivanek je bil — to se je jelo mnogovrstno razodevati že celó zgodaj — od Boga odbran, da bi ga

kdaj proslavljaj in povelečeval v duhovskem stanu; močno je ljubil in spoštoval slehernega duhovna; pri sv. maši streči mu je bilo najljubše opravilo na svetu; njegove otročje igrače so največkrat kazale kaj cerkvenega: če je delal iz ilovice hišice, je najraje naredil cerkvico z visokim zvonikom; če je rezljal, je najraje narejal altarje in podobice na altarju; iz pisanega papirja je prirezoval mašniško obleko, kakor je videl na podobi svetega Miklavža itd. Vse to je z veseljem opazovala njegova dobra mati in razjokala se je, ko je nekoč nekdo rekel: »Vašega Janezka bi morali dati v šolo, da bi bil duhoven.« Ó, kaj bi hotela dati, ko bi ga kdaj videla pred altarjem — mašnika! Toda kaj bi se revež vspenjal do tako visokih misli: šole so drage! Vendar tudi to zapreko je previdnost božja odstranila. Domači duhovnik so namreč zapazili pri dečku velike dušne zmožnosti, plemenito blagosrčenost in druge lepe lastnosti; sklenejo ga podpirati z lastnimi darovi in še pri drugih prositi zanj in nekega dne vstopijo v hišo z odločno zahtevo: »Janezka morate poslati v šolo; nekoliko boste že sami zmogli, drugo bom preskrbel jaz.« Dobri ljudje ne vedó, kako bi se mogli vredno zahvaliti; na tla pokleknejo pred častitljivega mašnika in s solznimi očmi roko poljublajo plemenitemu dobrotniku.

Zame nastanejo nove skrbi. Nad vse sem čislal angelje mašnikov, ker smejo streči njim, kateri imajo toliko oblast in čast; a zavidal jim tega nisem. Mašniki morajo nositi toliko breme, da bi bilo pretežko za angeljske rame, ker morajo v sredi sprijenega sveta skrbeti za zveličanje svoje duše in vseh onih, kateri so njihovi skrbi izročeni; to seveda tudi njihovim angeljem silno pomnoži skrbi. Kakor me je tudi razveselila nada, da bi kdaj bil tudi jaz mašnikov angelj varuh, prestrašila me je ob enem misel, kako velikansko nalogo bo prevzel moj ljubljeni varovanec, ako postane duhoven. A tudi me je neizmerno strašilo to, na kar še morebiti drugi mislili niso: Kaj pa, ko bi se ta dobra duša — moj Ivanek spridil, ker šolanje je tako zelo nevarno!? V veliki radosti, pa tudi v velikih skrbéh sem ga spremljal v mestne šole.

Česar sem se bal, se je vresničilo; sto- in stokrat je bil v velikih nevarnostih. A vendar se mi je posrečilo s pomočjo dobre gospodinje, gorečega spovednika in drugih njegovih blagih dobrotnikov mladeniča tako ohraniti, da njegova duša nikdar ni bila ranjena z mečem smrtnega greha, marveč, da je ob koncu latinskih šol imel v rokah prelepo spričevalo učenosti za ljudi na zemlji, a tudi v srcu prekrasno spričevalo nedolžnosti za angelje v nebesih. — Volitev stanu, katera tolikrat dela take britkostne skrbi mladeničem, njemu ni delala nikakoršne preglavice. Sposoben je bil za vsak stan; imel je namreč to, kar je najboljša podlaga prave sreče v slehernem stanu: nedolžno srce in lepo brezmadežno pot za seboj, t. j. izgledno mladostno življenje. A mojemu ljubljencu ni bilo še le treba izbirati med stanovi. Ono veselje, ki ga je imel blagi Ivan za duhov-

ski stan že v prvih otročjih letih, ostalo mu je tudi v mestnih šolah in je še od leta do leta prihajalo večje in popolniše. Altarček, ki je bil nekdanj tako grudasto narejen in neumetno sestavljen, da skoro ni bil altarju podoben, je zdaj zamenjal z lepim pravilnim altarčkom,

katerega je mnogokrat pre naredil in popravil. Česar ni znal sam narediti, si je kupil n. pr. svetlo monštranco, altarno podobo, posodice za cvetice in šopke itd., še svetniških svetinj si je vedel pridobiti. — Ko so neki-krat mati vprašali gospodinjjo: »Kako pa kaj naš Janez?« jim vsa vesela odgovori: »Nič družega, kakor le hvaliti Vam ga moram; blagrujem Vas, da ste mati tacega mladeniča. Glejte si no, osmošolec je, pa si še altarčke dela in zaljša, kakor otrok, in s kako detinskim veseljem! In kako rad pa kako lepo moli; človek bi mislil, da ima sv. Alojzija pred seboj.«

VI.

Ivan je bogoslovec! Hvala Bogu! v bogoslovnici je dobro zavarovana ta krasna lilija. Ob roki bogoljubnih učiteljev in skrbnih voditeljev nabira si za svoj vzvišeni poklic potrebnih vednosti in spopolnuje svoje srce v bogoljubnosti in svetosti, ker dobro vé, da mora sam žarno goreti, kdor hoče druge razsvetljevati in ogrevati.

Slednjič pride osodepolni dan, najvežji v Ivanovem življenju: škof mu dajo ob mašnikovem posvečevanju dvojno oblast, kakoršne celo najvišji angelj nima — oblast, kruh in vino spreminjati v Telo in Kri Jezusovo, pa skesanim grešnikom grehe odpuščati. Globoko se mu priklonim, klečé ga pozdravim, in ko greva iz svetišča, ne upam si več na njegovi desnici ostati, ker večja je zdaj njegova čast nego moja.

Zasvetil je dan, katerega smo se že toliko časa tako zelo veselili, zlasti štirje: jaz, Ivan, oče in mati; seveda z nami še premnogi drugi. Krasna je bila slovesnost nove maše, veselje nebes in zemlje. Že cerkveni govor mi je bil tolikanj po volji, ker so spretni pridigar izvrstno razkazali mnogoštevilnim poslušalcem, kako je mašnik vidni angelj varuh mladim in priletnim, zdravim in bolnim, pravičnim in grešnikom; kako močno je podoben nam nevidnim angeljem, ter da nas še celó prekosi po svoji oblasti. Veličasten in presunljiv je bil za me trenutek, ko je moj varovanec prvikrat s posvečevalnimi besedami poklical Jezusa na altar, ki ga je spremljala truma angeljev; strmeč sem opazoval, ko je prvikrat s toliko pobožnostjo sprejel sveto obhajilo v obojni podobi in pa, ko je obhajal svoje stariše in druge sorodnike; z menoj se je po cerkvi veselilo vsako pobožno srce in solzilo se marsikatero oko. A take reči se dajo le čutiti, popisati jih ni mogoče, ker človeški jezik nima besedij za nje.

Velika čast in oblast, ki jo je vsprejel moj varovanec z mašnikovim posvečevanjem, pa zahteva tudi veliko skrbi in truda. Tudi jaz podvojim svoje delovanje in še gorečnije ga podpiram: na prižnici mu tihoma šepetam prave besede na uho; v spovednici ga navdam s potrpežljivostjo in krotkostjo; pri bolniški postelji

mu pomagam tolažiti bolnike in jih pripravljati na te žavno pot iz časnosti v večnost; osobito pa je moje veselje v šoli, ko dobri otročiči s takim veseljem in s toliko ljubeznijo poslušajo svete resnice iz njegovih zgovornih ust, ki le to in tako govorijo, kar jim pobožno srce narekuje. — O, v šoli so pač moje najlepše ure v družbi mojih tovarišev, angeljev varuhov šolske mladine.

Velika je bila vnema mojega častitljivega varovanca; a ker so mi bile znane njegove nenavadne zmožnosti, prigovarjal sem mu še bolj in ga zlasti spodbujal, naj deluje še v širše kroge s spisovanjem lepih in koristnih knjig. Poslušal je moj glas in napisal tako koristne reči, da jih bodo še čez leta in leta radi in s pridom prebirali mladi in stari.

VII.

Vendar njegovo plemenito srce še ni bilo zadovoljno; milo se mu je storilo, ko je prebiral v misijon-skih sporočilih, koliko je še po širokem svetu ljudi, kateri še ne poznajo pravega Boga; apostoljsko delo živo potrebuje delavcev. Misijonar biti, to je zdaj njegova misel po dnevu in po noči. Za kar se je pa po modrem premisleku odločil, to je tudi spolnil, kajti strahu in bojazni ni poznal. Še nekaj tednov — in poslovi se od ljube domovine, od predragih svojcev in prijateljev; obilno solz je preteklo, on pa je junaško premagal čutila srca. Bogu se izroči, priporoči Mariji, morski Zvezdi, in hajd čez široko morje.

Ko se bližava tujim deželam, nama veselo nasproti hitijo angelji teh dežel in strmeč pozdravljajo mojega junaškega apostelja. Misijonsko delo se prične z neizmernimi težavami in bridkostmi. Hudobni duh napne vse svoje peklenške moči, da bi misijon preprečil; a moral se je podati in osramoten se pomikati dalje in dalje. Že je na paganskih tleh postavljena lestvica med nebom in zemljo, po kateri angelji nosijo vroče molitve mladih kristijanov pred sedež Božji in nekaj krščenih otrok in starčkov v belem oblačilu krstne nedolžnosti so že angeljčki spremili v rajske višave. Misijon je v najlepšem cvetju; prišli so še novi delavci Gospodovi;

žetev je obilna in srečna: kar se nenadoma prične preganjanje; mučeniška kri je jela teči, da porosi tla za novo krščansko rast.

Tudi moj častitljivi varovanec je v ječi. Tako častitljiv se mi še ni nikdar zdel, kakor sedaj, ko so z verigami priklenene njegove apostoljske roke. S spoštljivo radostjo poljubljam te verige, lepše se mi zdijo kakor iz čistega zlata, ker jih služabnik Božji nosi za Kristusa. Oj srečne verige, svoje angeljske perutnice bi hotel z vami zamenjati! — Vse je kazalo, da mi bodo trinogi v kratkem usmrtili svetega misijonarja. Ni časa zgubljeni; še zadnje ure tega dragocenega življenja morajo pomnožiti zasluge v nebesih. Da bi moj junaški varovanec do konca ohranil pogum in srčnost, ga mnogo-vrstno tolažim, mu ječo čudežno razsvetlim, ga napajam z dušno sladkostjo v molitvi itd. — Tako pride zadnji večer pred smrtjo. Častitljivi mučenec je žalosten, pa zakaj? se li boji trpeti in umreti? Ne, smrt za Jezusa se mu sladka zdi; le to ga tako zelo boli, ker ne more prejeti svojega ljubega Jezusa v sv. obhajilu za popotnico v večno življenje. Tudi to tolažbo mu skušam preskrbeti; kruha in nekoliko vina bi se že skrivaj pripravilo v ječo, a altarja ni. Zdaj navdihnem svetemu mučencu misel, naj enako naredi, kakor nekdanj sveti mašnik Lucijan, ki si je na tleh ležeč dal položiti kruh in vino na svoje mučeniške prsi in na tem sv. altarju mašo opravil in sveto obhajilo prejel in delil. Kdo bi mogel pozabiti ta dva prekrasna dneva: dan nove maše mladeniča svetnika in dan zadnje svete maše aposteljna mučenika!

Prične se pravo mučeništvo. Rabeljni razjarjeni prizadevajo svetniku muk najhujših, kolikor največ morejo. Za me je pa to najveselejša žetev; čem daljše in hujše mučenje, tem ljubše mi je: vsako kapljico prelite krvi sem zbiral, vsako bolečino mučeniškega trpljenja sem dejal na tehtnico ter nesel pred tron trojedinega Boga. — Slednjič je dokončano in prične se zmago-slavje! Presrečno dušo štirikrat svetega moža: deviškega — mašnika — aposteljna — mučenca ponosno spremljam v nebeško veličastvo. Radostno nama nasproti hitijo nebeščani: Marija, devic Devica,

sv. Jožef, aposteljni, mučenci, deviški mladeniči in deviška dekleta, duše po njegovi apostolski gorečnosti rešene, vse, vse ga blagruje, vse mu častita k taki zmagi . . . Mene pa od vseh strani angelji blagrujejo, da sem smel biti varuh takemu izvoljencu!

Moja sladka naloga pa s tem še ni popolnem izvršena: še za njegovo sveto truplo na zemlji mi je skrbeti. Vneti kristijani mi lepo pomagajo: skrbno so pobirali razpršene kapljice njegove mučeniške krvi; oteli smo sveto truplo iz krutih rok neusmiljenih sovražnikov; na altarjih se bode častilo, kjer se bodo sv. maše brale. Predno končam, moram še to posebej zapisati, da angelji jako skrbno pazimo na trupla izvoljenih Božjih, ker so bila tudi ona posvečena v sv. zakramentih in zlasti pri sv. obhajilu po najsvetejšem Telesu Jezusovem. Ko bi bile kristijanom že zdaj oči tako odprte, kakor bodo v večnosti, bi lahko videli množice angeljev na krščanskih pokopališčih; še vse rajše in pobožniše bi obiskovali te posvečene, milo resne prostore — tiha bivališča ranjcev in sestic.

Vidiš, dragi čitatelj, da sem res le glavne reči posnel iz angeljevega zapisnika in da je vendar močno naraslo to zanimivo pisanje. Upam, da ti je vseč to berilo, kakor je bilo meni; kajti ko bi mi ne bilo, bi ti ga ne bil tukaj priobčil. Potrudi se tudi ti, da bode mogel tvoj angeljček varuh veliko dobrega zapisati v knjižico tvojega življenja, prav malo, ali celo nič pa hudega. Tedaj bodeš tudi ti obhajal večno zmagoslavje v rajski radosti.

Češčena si Marija.

**Bodi najvišja pozdravljena žena,
Ki si odpela v nebesa nam pot,
Milosti polna, Marija češčena,
Zvezana z Bogom in s Taboj Gospod!**